

RETTENS KENDELSE (Anden Afdeling)

11. maj 2006 *

I sag T-194/05,

TeleTech Holdings, Inc., Denver, Colorado (De Forenede Stater), ved solicitors
A. Gould og M. Blair,

sagsøger,

mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)
(KHIM) ved D. Botis, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

den anden part i sagen for appelkammeret ved Kontoret for Harmonisering i det
Indre Marked (Varemærker og Design) og intervenient ved Retten:

* Processprog: engelsk.

Teletech International SA, Paris (Frankrig), ved advokats J.-F. Adelle og F. Zimeray,

intervenient,

angående en påstand om annullation af afgørelse truffet den 3. marts 2005 af Første Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 497/2004-1) vedrørende en indsigelsessag mellem TeleTech Holdings, Inc. og Teletech International SA,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Pirrung, og dommerne A.W.H. Meij og I. Pelikánová,

justitssekretær: E. Coulon,

under henvisning til stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 9. maj 2005,

under henvisning til Harmoniseringskontorets svarskrift, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 10. oktober 2005,

under henvisning til intervenientens svarskrift, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 7. oktober 2005,

afsagt følgende

Kendelse

Sagens baggrund

- 1 Den 14. maj 2001 indgav intervenienten en ansøgning til Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (herefter »Harmoniseringskontoret«) om registrering af ordmærket TELETECH INTERNATIONAL som EF-varemærke for tjenesteydelser henhørende under klasse 35, 38 og 42 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret.
- 2 Den 24. juni 2002 rejste sagsøgeren indsigelse mod det ansøgte varemærkes registrering i henhold til artikel 42 i forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1). Indsigelsen var rettet mod samtlige de tjenesteydelser, som fremgår af den foregående præmis, og byggede først og fremmest på, at der forelå en risiko for forveksling i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94, mellem det ansøgte varemærke og de følgende ældre varemærker:

— EF-ordmærket TELETECH GLOBAL VENTURES

— det nationale britiske ordmærke TELETECH.

- 3 Ved afgørelse af 23. april 2004 tog Indsigelsesafdelingen indsigelsen til følge, idet den vurderede, at der var risiko for forveksling mellem det ansøgte varemærke og det ældre britiske varemærke. Indsigelsesafdelingen fandt det ikke nødvendigt at tage stilling til de øvrige omhandlede registreringshindringer, idet risikoen for forveksling med det ældre britiske varemærke var tilstrækkeligt til at hindre den ansøgte registrering.
- 4 Den 23. juni 2004 indgav sagsøgeren i henhold til artikel 57-59 i forordning nr. 40/94 en klage til Harmoniseringskontoret over Indsigelsesafdelingens afgørelse. Sagsøgeren anførte, at søgsmålet ikke var rettet mod afvisningen af EF-varemærkeansøgningen som sådan, men mod afvisningen af at tage stilling til de øvrige påberåbte registreringshindringer.
- 5 Ved afgørelse af 3. marts 2005, R 497/2004-1 (herefter »den anfægtede afgørelse«), afviste Første Appellkammer ved Harmoniseringskontoret klagen. Appellkammeret fastslog, at eftersom registreringen af det ansøgte EF-varemærke var blevet afslået i sin helhed, gav Indsigelsesafdelingens afgørelse sagsøgeren fuldt ud medhold i dennes påstande.

Parternes påstande

- 6 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

- Sagen hjemvises til Indsigelsesafdelingen, således at den også kan tage stilling til den registreringshindring, som er baseret på det ældre EF-varemærke.

- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med sagen for Retten og sagen for appelkammeret.

7 Harmoniseringskontoret har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.

- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

8 Intervenienten har nedlagt påstand om frifindelse af Harmoniseringskontoret.

Retlige bemærkninger

- 9 Det fremgår af artikel 111 i Rettens procesreglement, at når det er åbenbart, at en sag er ugrundet, kan Retten uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse.

- 10 Retten finder i denne sag, at sagen er tilstrækkeligt oplyst til, at den i medfør af den ovennævnte artikel kan træffe afgørelse uden at fortsætte sagens behandling.

Parternes argumenter

- 11 Sagsøgerens eneste anbringende til støtte for søgsmålet er i det væsentlige, at artikel 58 i forordning nr. 40/94 er blevet tilsidesat. Dette anbringende består af to led. Ved det første led rejser sagsøgeren tvivl om den begrundelse, der følges i Rettens dom af 16. september 2004, Metro-Goldwyn-Mayer Lion mod KHIM — Moser Grupo Media (Moser Grupo Media) (sag T-342/02, Sml. II, s. 3191). Ved det andet led fremfører sagsøgeren, at de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag adskiller sig fra dem, der gav anledning til denne dom.
- 12 I forbindelse med anbringendets første led bemærker sagsøgeren, at Retten i præmis 44 i Moser Grupo Media-dommen har støttet sig på den begrundelse, der er fremført i præmis 33 i Rettens dom af 17. september 1992, NBV og NVB mod Kommissionen (sag T-138/89, Sml. II, p. 2181). Sagsøgeren anfører, at sagsøgenes retsstilling i sagen NBV og NVB mod Kommissionen adskilte sig fra sagsøgerens retsstilling i den foreliggende sag, idet begrundelsen for Indsigelsesafdelingens afgørelse har ændret sagsøgerens retsstilling.
- 13 Sagsøgeren gør gældende, at en ansøger om et EF-varemærke, hvis ansøgning er blevet afslået efter indsigelse fra en EF-varemærkeindehaver, ikke kan indgive begæring om, at ansøgningen overgår til en registrering som nationalt varemærke i henhold til artikel 108, stk. 1, litra a), i forordning nr. 40/94. Ifølge sagsøgeren

foreligger der i et sådant tilfælde en registreringshindring i hele Fællesskabet for det EF-varemærke, der søges registreret, hvorefter overgangen til nationalt varemærke ikke kan finde sted i henhold til artikel 108, stk. 2, litra b), i forordning nr. 40/94.

- 14 Endvidere forhindrer afslag på en varemærkeansøgning på grundlag af et ældre EF-varemærke varemærkeansøgeren i at påberåbe sig prioriteten af varemærkeansøgningen i alle medlemsstaterne, mens afslag på en EF-varemærkeansøgning alene på grundlag af et ældre nationalt varemærke giver varemærkeansøgeren mulighed for at påberåbe sig en prioritetsdato i henhold til en begæring om overgang, som er mere fordelagtig, end hvis en national varemærkeansøgning indgives efter dette afslag.
- 15 Sagsøgeren tilføjer, at formålet med forordning nr. 40/94 er at overtale de erhvervsdrivende til at gå fra et nationalt beskyttelsessystem for registrerede varemærker til et ensartet beskyttelsessystem i Fællesskabet for varemærker i alle medlemsstaterne. Sagsøgeren henviser i denne forbindelse til forordningens første betragtning og dens artikel 34.
- 16 Ved det andet led i det eneste anbringende fremfører sagsøgeren tre faktuelle forskelle mellem det foreliggende tilfælde og det tilfælde, som gav anledning til Moser Grupo Media-dommen.

- 17 For det første kunne Indsigelsesafdelingens afslag på EF-varemærkeansøgningen alene på grundlag af nogle af de ældre varemærker, der blev påberåbt til støtte for indsigelsen i den sag, der gav anledning til denne dom, forklares med, at det vanskeligt kunne fastslås, om der forelå andre påberåbte nationale varemærker. Der foreligger ikke sådanne vanskeligheder for så vidt angår det ældre EF-varemærke TELETECH GLOBAL VENTURES, som er påberåbt af sagsøgeren til støtte for indsigelsen. Som i den sag, der gav anledning til Moser Grupo Media-dommen, baserede modparten sig på en EF-varemærkeansøgning, hvorimod det EF-varemærke, der påberåbes i denne sag, allerede er registreret.
- 18 For det andet klagede sagsøgeren i sagen, der gav anledning til Moser Grupo Media-dommen, over, at Indsigelsesafdelingen ikke afslog varemærkeansøgningen på grundlag af alle de nationale varemærker, der blev påberåbt til støtte for indsigelsen, hvor Indsigelsesafdelingen i den foreliggende sag kritiseres for at have set bort fra et ældre EF-varemærke.
- 19 For det tredje bemærker sagsøgeren, at det ældre EF-varemærke TELETECH GLOBAL VENTURES har været genstand for en delvis afgørelse om annullation for så vidt angik flertallet af de tjenesteydelser, for hvilke det var registreret (Harmoniseringskontorets Annullationsafdelings afgørelse af 22.2.2001, stadfæstet ved afgørelse truffet af Første Appellkammer ved Harmoniseringskontoret den 28.5.2003, indbragt for Retten; jf. ligeledes Rettens dom af 25.5.2005, sag T-288/03, TeleTech Holdings mod KHIM — Teletch International (TELETECH GLOBAL VENTURES), Sml. II, s. 1767, under appel, hvorved sagsøgerens søgsmål vedrørende Første Appellkammers afgørelse blev forkastet). Sagsøgeren anfører, at hvis denne afgørelse om annullation bliver endelig, vil sagsøgeren ikke kunne påberåbe sig det ældre EF-varemærke TELETECH GLOBAL VENTURES i forbindelse med en overgangsprocedure eller i forbindelse med en national varemærkeregistreringsprocedure. Sagsøgeren vurderer til gengæld, at hvis Indsigelsesafdelingen havde baseret afslaget på det ansøgte EF-varemærke på det ældre EF-varemærke, ville overgangen af intervenientens ansøgte EF-varemærke til en national varemærkeansøgning have været udelukket i henhold til artikel 108, stk. 2, litra b), i forordning nr. 40/94.

20 Harmoniseringskontoret og intervenienten har bestridt sagsøgerens argumenter.

Rettens bemærkninger

- 21 I henhold til artikel 58, første punktum, i forordning nr. 40/94 har »enhver part i en sag, der har ført til en afgørelse, som er gået vedkommende part imod, [adgang til at klage]«.
- 22 Det følger heraf, at for så vidt som en afgørelse i henhold til artikel 58 i forordning nr. 40/94 giver en berørt part medhold i sagen, har denne ikke mulighed for at indgive en klage til appelkammeret, og en sådan klage må derfor afvises.
- 23 I den foreliggende sag skal det slås fast, om det var med rette, at appelkammeret fandt, at Indsigelsesafdelingens afgørelse fuldt ud gav sagsøgeren medhold.
- 24 Med det eneste anbringende kritiserer sagsøgeren nærmere bestemt appelkammeret for at have set bort fra, at intervenienten kunne begære overgang af EF-varemærkeansøgningen til en national varemærkeansøgning i henhold til artikel 108, stk. 1, litra a), i forordning nr. 40/94, idet denne overgang alene var udelukket for så vidt angik Det Forenede Kongerige, hvor der ifølge Indsigelsesafdelingens afgørelse forelå en registreringshindring for varemærkeansøgningen i henhold til artikel 108, stk. 2, litra b), i samme forordning. En overgang af varemærkeansøgningen ville

ifølge sagsøgeren til gengæld have været udelukket i alle Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater, hvis Indsigelsesafdelingen havde imødekommet indsigelsen på grundlag af en risiko for forveksling mellem det ældre EF-varemærke og det ansøgte tegn. Endvidere anfører sagsøgeren, at det ældre EF-varemærke vil kunne blive annulleret, således at sagsøgeren fremover ikke længere kunne påberåbe sig dette varemærke for at modsætte sig registrering af det nationale varemærke TELETECH INTERNATIONAL.

25 Det skal herved indledningsvis bemærkes, at fællesskabsordningen for varemærker i henhold til anden betragtning til forordning nr. 40/94 giver virksomhederne ret til efter én og samme fremgangsmåde at opnå EF-varemærker, som nyder ensartet beskyttelse og har retsvirkning på hele Fællesskabets område, og det hermed udtrykte princip om EF-varemærkets enhedskarakter gælder, medmindre andet fastsættes i den nævnte forordning.

26 I den forbindelse har en indsigelsessag til formål at hindre registrering af EF-varemærker, der er i konflikt med ældre varemærker eller rettigheder (Moser Grupo Media-dommen, præmis 34). En sådan fortolkning, der som den eneste fuldt ud opfylder formålet med forordning nr. 40/94 (Moser Grupo Media-dommen, præmis 34), kommer til udtryk i artikel 43, stk. 5, første punktum, i forordning 40/94, som har følgende ordlyd: »Fremgår det af behandlingen af indsigelsen, at varemærket er udelukket fra registrering for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EF-varemærket søges registreret, afslås ansøgningen for de pågældende varer eller tjenesteydelser.« Det følger af denne bestemmelse, at genstanden for behandlingen af indsigelsen består i at slå fast, om der i forhold til alle eller nogle af de varer og tjenesteydelser, som varemærkeansøgningen omfatter, og som indsigelsen er rettet imod, foreligger registreringshindringer, der medfører, at varemærkeansøgningen skal afslås.

27 Til gengæld følger det ikke af denne bestemmelse, at Harmoniseringskontoret er forpligtet til at basere afslaget på varemærkeansøgningen på alle de registrerings-

hindringer, der er påberåbt til støtte for indsigelsen, og som kan danne grundlag for afslaget på varemærkeansøgningen. Formålet med en indsigelsessag er at give virksomhederne mulighed for efter én og samme fremgangsmåde at rejse indsigelse mod EF-varemærkeansøgninger, der vil kunne medføre risiko for forveksling i forhold til deres ældre varemærker eller rettigheder, og ikke på forhånd at løse mulige konflikter på nationalt eller endda fællesskabsplan (jf. for så vidt angår konflikter på nationalt plan Moser Grupo Media-dommen, præmis 35).

28 Eftersom Indsigelsesafdelingen i denne sag afslog varemærkeansøgningen for alle de varer og tjenesteydelser, som varemærkeansøgningen vedrørte, gav den fuldt ud medhold i sagsøgerens indsigelse i overensstemmelse med artikel 43, stk. 5, første punktum, i forordning 40/94.

29 For så vidt angår sagsøgerens påstand om, at der må være en tæt sammenhæng mellem indsigelsesproceduren og EF-varemærkeansøgerens mulighed for at indgive en begæring, hvorefter ansøgningen overgår til en national varemærkeansøgning, skal det indledningsvis bemærkes, at overgangsproceduren, som fremgår af artikel 108-110 i forordning nr. 40/94, blot er en mulighed, som ansøgeren om EF-varemærket kan benytte sig af (Moser Grupo Media-dommen, præmis 41). Endvidere betyder den omstændighed, at en begæring om overgang er indgivet til de relevante nationale myndigheder i overensstemmelse med artikel 109, stk. 3, i forordning nr. 40/94, ikke, at varemærkeansøgningen automatisk fører til registrering. Det påhviler de nationale myndigheder at undersøge eventuelle registreringshindringer, og sagsøgeren kan i princippet gøre sine rettigheder gældende for disse myndigheder. Det må følgelig fastslås, at den interesse, som sagsøgeren har påberåbt sig for at godtgøre sin ret til at kunne indgive en klage over Indsigelsesafdelingens afgørelse, angår en uvis, fremtidig retsstilling (Moser Grupo Media-dommen, præmis 43; jf. ligeledes i denne retning Rettens dom af 1.3.2005, sag T-185/03, Fusco mod KHIM — Fusco International (ENZO FUSCO), Sml. II, s. 715, præmis 70).

- 30 Selv om artikel 108, stk. 2, litra b), i forordning nr. 40/94 — af hensyn til sammenhæng mellem afgørelserne og af procesbesparende hensyn — bestemmer, at overgang ikke finder sted, hvis den har til formål at opnå beskyttelse i en medlemsstat, hvor der ifølge en afgørelse truffet af Harmoniseringskontoret foreligger en registreringshindring for det EF-varemærke, der søges registreret, pålægger denne bestemmelse alene Harmoniseringskontoret at respektere indholdet af en sådan afgørelse, når den foreligger. Der er imidlertid ingen grund til at antage, at denne bestemmelse ligeledes pålægger den afdeling, der træffer afgørelse vedrørende en indsigelse, at udforme indholdet af afgørelsen således, at det så vidt muligt undgås, at EF-varemærkeansøgeren begærer overgang heraf. For det første ville det, som Harmoniseringskontoret med rette har anført, være sket udtrykkeligt, hvis lovgiver havde ønsket at skabe en snævrere forbindelse mellem indsigelsesprocedurerne og overgangsprocedurerne. For det andet vil en sådan fortolkning åbenbart være i strid med kravet om procesbesparende hensyn, idet Harmoniseringskontoret efter denne ville være tvunget til at tage stilling til flere registreringshindringer, selv når det er åbenlyst, at en enkelt af disse er tilstrækkelig til at give afslag på den pågældende EF-varemærkeansøgning.

- 31 Sagsøgerens påstand afkræftes ligeledes af regel 21, stk. 2 og 3, i Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EF) nr. 40/94 (EFT L 303, s. 1), som vedrører behandlingen af flere indsigelser. Det følger af regel 21, stk. 2, i denne forordning, at »[h]vis det fremgår af den indledende behandling af en eller flere indsigelser, [der er rejst mod den samme EF-varemærkeansøgning], at det EF-varemærke, der søges registreret, eventuelt er udelukket fra registrering, hvad angår alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, der søges registreret, kan [Harmoniseringskontoret] suspendere den anden indsigelsesprocedure«. I henhold til regel 21, stk. 3, i samme forordning skal de indsigelser, på grundlag af hvilke afgørelsen er blevet udsat, anses for færdigbehandlede, når et afslag på ansøgningen er blevet endeligt. Harmoniseringskontoret har med rette gjort gældende, at hvis denne fremgangsmåde godkendes i tilfælde, hvor der er flere indsigelser, skal den i endnu højere grad godkendes i tilfælde af, at flere registreringshindringer påberåbes i en enkelt indsigelse.

- 32 Det bemærkes endvidere, at sagsøgeren forudsætter, at afslag på en varemærkeansøgning på grundlag af en risiko for forveksling mellem det ansøgte varemærke og et ældre EF-varemærke automatisk har den virkning, at en sådan risiko må antages at foreligge i alle Fællesskabets medlemsstater. Selv om artikel 8 i forordning nr. 40/94 ikke indeholder en bestemmelse svarende til bestemmelsen i forordningens artikel 7, stk. 2, hvorefter det for at udelukke et varemærke fra registrering er tilstrækkeligt, at en absolut registreringshindring kun er til stede i en del af Fællesskabet, følger det af EF-varemærkets enhedskarakter, at registrering ligeledes er udelukket, selv om den relative registreringshindring kun er til stede på en del af dette område (Rettens dom af 3.3.2004, sag T-355/02, Müllhens mod KHIM — Zirh International (ZIRH), Sml. II, s. 791, præmis 36, og af 6.10.2004, forenede sager T-117/03 — T-119/03 og T-171/03, New Look mod KHIM — Naulover (NLSPORT, NLJEANS, NLACTIVE og NLCollection), Sml. II, s. 3471, præmis 34). Det forekommer således urimeligt at udelukke overgangen af et ansøgt varemærke med henblik på dets beskyttelse i en medlemsstat, hvor der ikke foreligger nogen registreringshindring, eller i hvert fald på et område, inden for hvilket en sådan hindring ikke er slået fast i Harmoniseringskontorets omtvistede afgørelse.
- 33 Hvad for det andet angår argumentet om, at det ældre EF-varemærke kan være blevet endeligt slettet fra EF-registret på det tidspunkt, hvor en eventuel begæring om overgang indgives til de nationale myndigheder, hvorved sagsøgeren forhindres i at gøre sine rettigheder i henhold til dette varemærke gældende, har Harmoniseringskontoret med rette anført, at der allerede var indgivet begæring om, at sagsøgerens ældre EF-varemærke blev erklæret ugyldigt, på det tidspunkt, hvor Indsigelsesafdelingen tog stilling til indsigelsen. I denne situation ville en eventuel forpligtelse til at tage stilling til alle de påberåbte registreringshindringer have gjort det nødvendigt for Indsigelsesafdelingen at udsætte behandlingen, indtil annullationssøgsmålet var afgjort i overensstemmelse med regel 20, stk. 6, i forordning nr. 2868/95, som var gældende på daværende tidspunkt. Udsættelsen ville være så meget desto mere nødvendig, hvis Indsigelsesafdelingen havde tilsluttet sig sagsøgerens påstand om, at der er snæver forbindelse mellem indsigelsesproceduren og overgangsproceduren.

34 Derfor må de påståede faktiske forskelle mellem den foreliggende sag og den, der gav anledning til Moser Grupo Media-dommen, relativiseres. I den sidstnævnte sag var det ældre EF-varemærke, som blev påberåbt til støtte for indsigelsen, endnu ikke registreret. I en sådan situation var det ikke nødvendigt at forlænge sagsbehandlingen yderligere ved i henhold til regel 20, stk. 6, i forordning nr. 2868/95, som var gældende på daværende tidspunkt, at udsætte sagen for at afvente registreringen af EF-varemærket (Moser Grupo Media-dommen, præmis 46). Denne begrundelse kan overføres til en situation, hvor et EF-varemærke er genstand for et annullationssøgsmaal, som annullationsafdelingen og appelkammeret har imødekommet, men som endnu ikke har fået retskraft i henhold til artikel 62, stk. 3, i forordning nr. 40/94.

35 Hvad for det tredje angår det tilfælde, hvor en indsigelse er baseret på flere ældre nationale mærker og EF-varemærker, er der ingen forpligtelse for Harmoniseringskontoret til at give prioritet til de sidstnævnte. Det følger således af femte betragtning til forordning nr. 40/94, at Fællesskabets varemærkereglere ikke træder i stedet for medlemsstaternes lovgivning om varemærker, og det forekommer ikke rimeligt at pålægge virksomhederne at registrere deres varemærker som EF-varemærker. Det følger heraf, at sagsøgerens argument, om, at formålet med forordningen er at overtale de erhvervsdrivende til at gå fra et nationalt beskyttelsessystem for registrerede varemærker til et fællesskabssystem, hvor et varemærke nyder ensartet beskyttelse i alle medlemsstater, ikke er begrundet. Selv om artikel 34 i forordning nr. 40/94, hvorefter indehaveren af et EF-varemærke kan påberåbe sig et nationalt varemærkes anciennitet, som indehaveren har ladet udlette eller givet afkald på, navnlig har den virkning, at det på et praktisk plan bliver lettere at erstatte et nationalt varemærke med et EF-varemærke, står det ikke desto mindre fast, at denne bestemmelse, der blot tilbyder en mulighed, som de erhvervsdrivende kan benytte sig af, er langt fra at have den udstrækning, som sagsøgeren tillægger den. Som det bl.a. følger af artikel 108-110 i forordning nr. 40/94, indeholder forordningen ligeledes bestemmelser, der omvendt giver mulighed for at lade et EF-varemærke overgå til nationale mærker.

- 36 Endelig ændrer sagsøgerens argument — hvorefter de domme, der er nævnt i Moser Grupo Media-dommens præmis 44, ikke vedrører sager, der fuldt ud er sammenlignelige med den foreliggende sag — ikke ved disse betragtninger.
- 37 Det følger af de forudgående betragtninger som helhed, at Indsigelsesafdelingen fuldt ud gav sagsøgeren medhold i dennes påstande, således at sagsøgeren ikke kunne indgive en klage til appelkammeret. Den anfægtede afgørelse er derfor ikke behæftet med fejl. Eftersom sagsøgerens eneste anbringende er åbenbart ugrundet, skal sagsøgte frifindes, uden at det er nødvendigt at tage stilling til formaliteten med hensyn til andet led i sagsøgerens påstand.

Sagens omkostninger

- 38 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og pålægges derfor at betale Harmoniseringskontorets omkostninger i overensstemmelse med dets påstand. Da intervenienten ikke har nedlagt påstand om, at sagsøgeren pålægges at betale omkostningerne, skal intervenienten bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling)

- 1) **Kontoret for Harmonisering i det Indre marked (Varemærker og Design) frifindes.**
- 2) **Sagsøgeren betaler sagens omkostninger, bortset fra de udgifter, intervenienten har afholdt.**
- 3) **Intervenienten bærer sine egne omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 11. maj 2006.

E. Coulon
Justitssekretær

J. Pirrung
Afdelingsformand